

Fremtiden kunde sætte dybe Spor i vor Politik. Landstinget var ved at rejse en Konflikt, og ved den Konflikt, som saaledes var rejst af Landstinget, søgte Landstinget at kue Folketinget, ja vilde skaffe et kuert og ydmyget Folketingsflertal til at sidde ved Siden af Ministeriet i Fremtiden. Jeg tror, at den Opfattelse er saa fejlagtig som vel muligt. Jeg tvivler ikke om, at den ærede Ordfører for Forslagsstillerne tror, at saaledes er det, men jeg er overbevist om, at han ser ganske forkert paa Sagen.

Naar vi under Forfatningsforhandlingerne i Aarene indtil 1915 var enige om, dels at bevare begge de to Ting, dels om, at begge Ting skulde grundes paa almindelig Valgret, var Grunden til vort Standpunkt den, at vi var overbeviste om, at naar Tingene var valgte paa den almindelige Valgrets Grund, saa vilde Landstinget som det regulerende og overvejende Ting tage Hensyn til den almindelige Valgrets Stilling i Landet og vilde paa ingen Maade falde paa at sætte Folketinget i en saadan Stilling, at dets Flertal skulde kunne blive kuert og ydmyget. Men selvfølgelig maatte Landstinget have Ret til at sætte sig imod Lovforslag, som maatte blive forelagt, hvis det fandt Forslagene uheldige og urigtige. Den Ret var der ingen, der bestred for Landstingets Vedkommende, og den kan og bør heller ikke bestrides.

Nu siger man her: Ja, men her foreligger en ganske ekstraordinær Stilling, thi her gælder det Forslag om et Statslaan, som det er nødvendigt at faa for Statshusholdningens forsvarlige Førelse; derfor kan man ikke udsætte Sagen, saaledes som Tilfældet er med et almindeligt Lovforslag, der jo, hvis man ikke kan faa det gennemført i Aar, kan vente til næste Aar og saa fremdeles. Det er meget rigtigt, at det er noget ekstraordinært, at det er mod Statslaanslovsforslaget, at Modstanden er kommet; men det ekstraordinære ligger ikke i selve Stillingen til Statslaanslovsforslaget, men det ligger i Stillingen til Loven af 7. August. Der har vi det ekstraordinære, thi denne Lov — jeg har nok i disse Dage forklaret det, men Gentagelser kan jo ikke undgaas — er givet under den Forudsætning, at den skulde bortfalde, naar Krigen var forbi. Det var en Krigslov; og der var ingen,

der tænkte paa at opretholde den udover Krigen. Det ekstraordinære ligger i, at man ikke straks er villig til at tage en Forhandling op om, at denne Lov skal bortfalde, nu da Krigen er forbi, paa anden Maade, end at man kræver den Myndighed, som Indenrigsministeren har faaet ved denne Lov, opretholdt, indtil Rigsdagen enes om noget andet.

Det er det, som vi fra vor Side har fundet urigtigt, og som ogsaa Landstinget fra sin Side har fundet urigtigt, og vi har ment det saa meget mere, som den finansielle Tilstand ikke indgyder os den Tryghed, som vi ønsker, og som ogsaa er nødvendig for, at en Rigsdag i Fremtiden kan give de Bevillinger, som maatte tiltrænges. Der er altsaa ikke noget sagligt uforsvarligt i den Stilling, som vi har taget i dette Spørgsmaal, og der kan ikke blive Tale om Overgreb, synes jeg, fra vor Side, saa længe det højtærede Ministerium og dets Flertal ikke i denne Sag vil appellere til Vælgerne.

En anden Ting var det, om vi efter en Appel til Vælgerne, der gav Ministeriet Medhold og derfor klart og tydeligt sagde: Ministeriet skal beholde denne ekstraordinære Myndighed, vilde opretholde vor Modstand; men det har vi jo ikke udtalt os for, tværtimod.

Derfor kan hele den Tale, som den ærede Ordfører for Forslagsstillerne her holdt, og i hvilken han var meget højt oppe i Retning af Paastande, heller ikke gøre noget Indtryk paa os; den har ikke gjort noget Indtryk paa mig, og jeg tænker heller ikke, den kan gøre det paa Folk, som tænker ganske nøgternt. Den ærede Ordfører siger, at her rejses en Kamp mod Folketingets Retsstilling. Det er ingenlunde Tilfældet. Han henviste til Fortiden, henviste til det Landsting, vi havde efter Grundloven af 1866; men en Sammenligning mellem det nuværende Landsting og Landstinget af 1866 er ganske umulig. Thi Landstinget af 1866 brød sig jo fejl om Appel til Vælgerne. Estrup opløste ganske vist undertiden Folketinget, et enkelt Aar gjorde han det endog to Gange; men han tog intet Hensyn til Valgets Resultat. Landstinget af 1866 brød sig fejl om, hvilket Resultat Valgene til Folketinget gav. Men et Landsting, der er skabt paa Grundlag af almindelig Valgret, bør